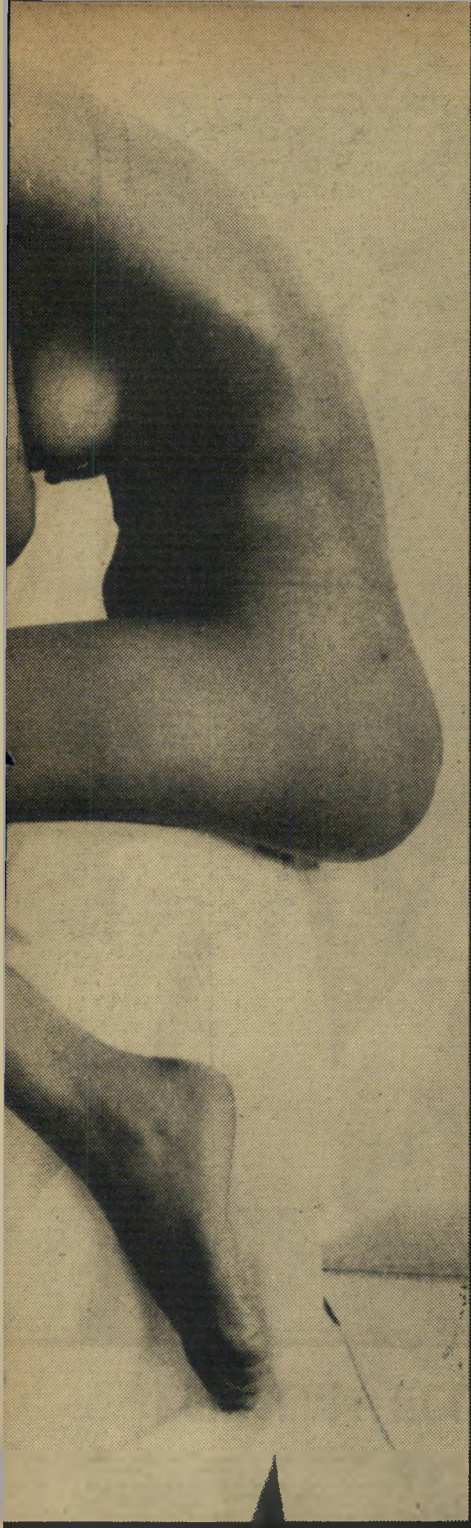

דיוקן א' של רודן, האיש שפיטל
במו ידיו את כל הפטי-
ליס הללו ורבים אחרים, נחרס בכישרון רב
ותוך הערכה רבה בידי ידיו, דאלאזארס

דיוקן ב' של יגאל מן, האיש ש-
צילם במו ידיו את כל
החיקויים הללו, צולם בכישרון רב ובהעי-
רכה רבה בידי ידיד מחברי המערכת, יגאל
מאמין שאילו חי רודן היה הופך לצלם.

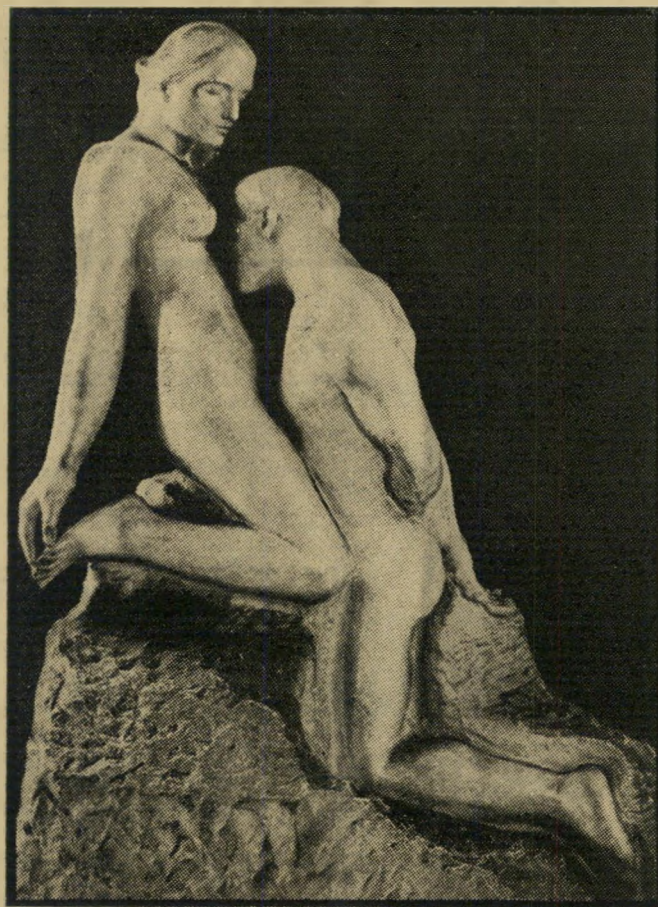
הבן האובד הוא פסל ארז, המונח במוזיאון רודן בפאריס. הנערה, שניסחה
להדגים אותו, התעלמה אמנם מהעובדה ששט הפסל הוא **הבן**
האובד ולא **הבת האובדת**, אבל חוץ מההבדל הקטן הזה היא יודעת שהדמיון הוא די מוחלט.

גם זו טובה!

יש אנשים המסתכלים בפסלים של אוגוסט רודן, המוצגים עכשיו במוזיאון תל-
אביב, ואומרים: „איזה אמן גדול! איזה ביטוי עז הוא נותן לסבל ולמצוקה
של ההווה האנושית, לאזלתי-ידו של האדם למלט
את נפשו מגזירת הגורל.“

יש אנשים, לעומת זאת, המסתכלים בפסלים הללו
ואומרים: „איזה הפקרות! איך פסל מוכשר כמו
רודן יכול להרשות לעצמו לפסל דברים כל כך
גסים! כל האברים הללו, ממש גועלי-נפש, ועוד חלק
מהם קצוצים!“

ויש לעומתם אנשים המסתכלים בפסלים הללו
בצורה דקדקנית וקפדנית ומתעניינים לדעת: „מי
זאת יכולה להיות הבחורה הערומה הזאת?“

וגבהות הרוח שבראשה של האשה, המביטה כמו מרומן של לילה
דומם למטה, אל הגבר הנועץ את פניו בשדיה, כבתוך תפוחת
מרובה. „ישראלית, לעומת זאת, זה קשה, כי אין שם „למטה“.

הוא אחד הפסלים המפורס-
מים ביותר של רודן. מאז
1889, השנה בה נוצר, לא פסקו אנשים מלהתפעל מ„ארשת הוותרנות

קרה לה דבר פשוט מאוד. היא היתה צעיר
היו לה הרבה ידידים, שהיו יושבים יחד איתה
תמיד היתה שואלת אותם אם יש להם איזה עבו-
דיום אחד אמר לה משהו שאם היא רוצה להרו-
גלה לגשת לאחד שקוראים לו אוגוסט רודן. קצת מט

הצל הקטן המסתרק. פסל מק-
סים ומלא מתח של
רודן. אבל גם הישראלית מתמתחת לא רע.
אפילו שהיא לא מצויה בצל, אלא בשמש.

הא-
להרב